

EK vragen Richtlijn Com 2006 EC

1. De bijzondere commissie voor de JBZ-Raad verneemt graag van de regering welke concrete betekenis (in de zin van criteria) de regering toekent aan het begrip “enge definities”.

De bescherming van de vitale infrastructuur is een verantwoordelijkheid van de lidstaten en de eigenaren en beheerders van de vitale infrastructuur. Het EPCIP dient zich dan ook te concentreren op de Europese vitale infrastructuur die bij uitval of vernietiging een serieuze impact hebben op meerdere lidstaten. Dit betekent dat alleen infrastructuur moet worden meegewogen, die werkelijk van cruciaal belang is op Europese schaal. Dit kan door op zeer heldere wijze de criteria af te bakenen.

De nu door de Commissie voorgestelde definitie van vitale infrastructuur is te ruim. Het kabinet zal voorstellen aan te sluiten op de definitie die in Nederland gehanteerd wordt. Infrastructuur wordt als vitaal beschouwd als het aan één van de volgende criteria voldoet:

- verstoring of uitval van een vitale sector, dienst of product veroorzaakt economische of maatschappelijk ontwrichting op (inter-)nationale schaal;
- verstoring of uitval leidt direct of indirect tot veel slachtoffers;
- de ontwrichting is van lange duur, herstel kost relatief veel tijd en gedurende het herstel zijn vooralsnog geen reële alternatieven voorhanden.

Ook is de definitie van Europese vitale infrastructuur te ruim. Het kabinet zet in om de definitie te veranderen in “drie of meer lidstaten” en “of in twee lidstaten, indien dit in een andere lidstaat is dan die waar de vitale infrastructuur zich bevindt”.

Om dubbelwerk en onnodige lastenverzwaring te voorkomen moet verder zoveel mogelijk aangesloten worden op de praktijk van reeds bestaande internationale/mondiale regelgeving, Europese richtlijnen en bilaterale afspraken die in en met verschillende sectoren bestaan.

2. Tevens verneemt zij graag, hoe de regering voornemens is te bereiken dat dergelijke “enge” criteria zullen worden aangelegd, overwegende dat artikel 2, lid b van het richtlijnvoorstel een definitie biedt van “Europese kritieke infrastructuur” en artikel 3 bepaalt dat de sectoroverstijgende en sectorspecifieke criteria voor de aanwijzing van Europese kritieke infrastructuur worden vastgesteld door middel van de comité-procedure (nadat de richtlijn is aangenomen en in werking is getreden).

Tijdens behandeling van de richtlijn in de Raad zal Nederland zich inzetten om definities (artikel 2) zoals bij antwoord 1 beschreven te realiseren. Hierbij wordt actief steun gezocht bij andere lidstaten.

Bij de implementatie van de richtlijn, in concreto het vaststellen van de criteria genoemd in artikel 3, zal Nederland zitting nemen in de comité-commissie zoals weergegeven in artikel 11 van de richtlijn. Dit waarborgt de inspraak van Nederland bij het vaststellen van de sectoroverstijgende en sectorspecifieke criteria.

3. Zijn er ook infrastructuren waarbij de meerwaarde van een aanwijzing als Europese vitale infrastructuur op voorhand al duidelijk is.

Voor wat betreft de meerwaarde liggen infrastructuren met een duidelijke internationale verwevenheid, zowel fysiek als juist ook economisch voor de hand. In hoeverre dit ook daadwerkelijk zal leiden tot het aanmerken van onderdelen van deze vitale infrastructuur als

Europese Vitale Infrastructuur, is afhankelijk van de concretisering van dit vraagstuk de komende tijd. Het Kabinet zal zich hierbij kritisch opstellen uitgaande van het standpunt rond de verdeling van verantwoordelijkheden.

4. Kan de regering verduidelijken ten aanzien van welke punten zij nadere uitwerking verwacht, wie deze uitwerking biedt en hoe de Nederlandse regering kan bewerkstelligen dat het proportionaliteitsvereiste daarbij niet in het geding komt.

Het richtlijnvoorstel betreft een proces om de Europese vitale infrastructuur te identificeren, vast te stellen en de noodzaak te onderzoeken om deze infrastructuren te verbeteren. Dit proces moet na het van kracht worden van de richtlijn inhoudelijk verder nog worden uitgewerkt. Bijvoorbeeld te beginnen met het vaststellen van criteria (artikel 3) en uiteindelijk ook het vaststellen van de eventueel te nemen extra beschermingsmaatregelen voor Europese vitale infrastructuren. Hiertoe worden expertgroepen ingezet en vindt besluitvorming plaats via de comité procedure (artikel 11). Bij de uitwerking van het EPCIP dienen de bestaande sectorale en internationale regelgeving en maatregelen in acht te worden genomen. Samenwerking met de private sectoren is hierbij essentieel.

Onder de coördinatie van BZK dragen alle betrokken departementen het Kabinetsstandpunt uit. Het blijft echter een EU proces waarin NL slechts één van de actoren is. Daarom wordt continu gezocht naar coalitiemogelijkheden met andere landen om zo voldoende 'EU-massa' te mobiliseren.

5. De bijzondere commissie voor de JBZ-Raad vraagt de regering of de opvatting van de regering zo moet worden gelezen dat de regering van oordeel is dat het doel van de richtlijn feitelijk ook bereikt zou kunnen worden wanneer op Europees niveau wordt volstaan met een sectorspecifieke benadering, zoals tot nog toe gebruikelijk, waarbij achtereenvolgens alle relevante kritieke infrastructuursectoren in ogenschouw worden genomen.

Nederland staat positief tegenover het initiatief en het principe dat Europese vitale infrastructuren met grote grensoverschrijdende effecten geïdentificeerd moeten worden en goed beschermd moeten zijn.

Een van de uitgangspunten van het EPCIP is dat het programma per vitale sector wordt uitgewerkt. Er zijn echter ook sectoroverstijgende vraagstukken en afhankelijkheden. Het gaat dan bijvoorbeeld om het vraagstuk hoe we omgaan met de spanning tussen de openbaarheid van overheidsinformatie en de noodzaak om bepaalde terrorisme gevoelige informatie af te schermen. Verder hebben we uit de ervaringen met het Nederlandse programma rond de bescherming van vitale infrastructuren geleerd dat het bezien van de wederzijdse afhankelijkheid tussen sectoren -zogenaamde 'interdependenties'- juist veel winst kan opleveren.

Een sectorspecifieke benadering alleen zal ook in de Europese context onvoldoende bescherming bieden en kwetsbaarheden laten bestaan. Een Europees programma in de vorm van het EPCIP is dus gerechtvaardigd.